

Pomladno hrepenenje.

1.

Grebeni sneženi
žare kot plameni!
Kaj naših odpira se žrelo planin,
se bliža li smrt, se li bliža pogin?
A žarek se zadnji nasmeje,
pozdravi, odplava čez meje:
»Ledena zrcala tako
tam gori blišče se samo,

ko žarki se v njih ogledujemo,
oblečeni v solnčni škrlat.
Kot gizdavi svatje potujemo
čez hladni, čez mračni zapad,
da zarjo — nevesto mladó —
ponesemo v jutrovo stran,
ponesemo tja za goró,
kjer mladi že čaka jo dan.«

2.

V zraku je pomlad,
na drevju je še ni,
švigne žarek zlat
in popje zabrsti.

In vejice spleto dreves
v košarice se pomladanje,
saj jutri že se iz nebes
košato cvetje vsuje vanje.

3.

Komaj čakam že maja belega,
vsega sredi vonjav razcvèlega.
Kje so črešnje koprneče,
kje so lilije boječe,

zvončkov srebrno zvonjenje,
šmarnic samotno češčenje?
Bog vam povrni, cvetke dehteče,
kar ste prinesle dušicam sreče!

Savič Sava.

Čebelicam.

Čebelice na pašo
veselo spet lete,
da nam za deco našo
slaščice poskrbe.

Medena je potica
za nas najslajša jed;
ne, to ne bo resnica:
še slajši sam je med.

Le pridno nam nosite
pridelek sladki ta,
vse lončke napolnite
v satovju do vrhá!

Fr. Ločniškar.

